03/04/2019

Πως μια ελληνίδα έγινε μάνα για δεκάδες ορφανά της Ουγκάντας

/ Γνώμες

Η Αγγελική Παντελή-Μπαμπάτσικου, καθηγήτρια γαλλικών και μαμά δύο αγοριών, μιλά για την απόφασή της να συνδράμει τη ορθόδοξη ιεραποστολή στην περιοχή Λουγκουζί της Αφρικής.

Μια σύζυγος και μητέρα δυο παιδιών από την Ελλάδα, αψηφώντας τους κινδύνους που κρύβει ένα μακρινό ταξίδι σε χώρες του τρίτου κόσμου, επισκέφθηκε την Ορθόδοξη ιεραποστολή της Ουγκάντας. Η Αγγελική Παντελή-Μπαμπάτσικου, καθηγήτρια Γαλλικών, μητέρα δυο μικρών παιδιών, έγινε ο άνθρωπος που νοιάστηκε όχι μόνο για τα εξ' αίματος παιδιά της, μα και για κάποια παιδιά που έχουν το αίμα της οικογένειας της Εκκλησίας. Κάπως έτσι επουλώνονται οι πληγές της δυσπιστίας των αφρικανικών χωρών απέναντι στην δύση: με την εμπιστοσύνη που γεννιέται όταν μια μάνα από την δύση θεωρεί πως ο άρτος και ο οίνος που γίνεται σώμα και αίμα Χριστού είναι το ίδιο αίμα που κυλά στα παιδιά της και στα παιδιά του Λουγκουζί που βαπτίστηκαν σε μια πλαστική κολυμβήθρα κάτω από μερικές μπανανιές.

Συναντήσαμε την Αγγελική, μια νέα γυναίκα, που εκφραζόταν με ήρεμο θάρρος για όσα έζησε και στη συνομιλία μας εξελίχθηκε η αυθεντικότητά της, αφού μιλήσαμε για βίωμα και όχι για θεωρητικές παρατηρήσεις:

Πώς γεννήθηκε μέσα σας η επιθυμία να βρεθείτε στην Αφρική και να συμμετέχετε σε μια ιεραποστολική προσπάθεια και τι προσπάθειες

καταβάλατε για να μπορέσετε να κάνετε ένα δαπανηρό υλικά και ψυχικά ταξίδι ;

Μέσα στον χώρο της Εκκλησίας υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους ο Θεός μιλά στην ψυχή κάθε ανθρώπου. Οι εικόνες της Εξωτερικής Ιεραποστολής πάντοτε με συγκινούσαν, αλλά συνάμα φάνταζε κάτι μακρινό και άπιαστο για εμένα, γιατί λανθασμένα πίστευα ότι αυτή η κίνηση προσφοράς προοριζόταν, για όσους δεν είχαν οικογενειακές υποχρεώσεις ή μόνο για εκείνους που είχαν αφιερωθεί σε τέτοιες προσπάθειες. Τελείως απρόσμενα βρέθηκα σε μια ενδιαφέρουσα παρουσίαση μιας ιεραποστολικής προσπάθειας για την Ουγκάντα από τον πατέρα Εφραίμ Παναούση, ο οποίος την ξεκίνησε εδώ και λίγα χρόνια. Ο πατήρ Εφραίμ είναι ιερομόναχος του μοναστηριού “Παναγία η Χρυσοπηγή”, μας έδειξε οπτικό υλικό από τις εξορμήσεις στην Αφρικανική χώρα και η σπίθα άναψε. Θυμάμαι σαν τώρα με βουρκωμένα μάτια αλλά με έντονη την επιθυμία να λέω στον σύζυγό μου: ”θέλω πολύ να είμαι μέρος αυτής της προσπάθειας”. Τα βλέμματα των μικρών παιδιών στις φωτογραφίες της παρουσίασης, μια ενορία στα σπάργανα στην καρδιά της Αφρικής και μια ομάδα Ελλήνων πρόθυμων να συμμετέχουν στην μακρινή εξόρμηση ήταν αρκετά για μένα.

Είστε σύζυγος και μητέρα δύο παιδιών, αυτό απετέλεσε εμπόδιο στην αρχική σας σκέψη να βρεθείτε σε ένα τόπο μακριά από τους αγαπημένους

σας για ένα χρονικό διάστημα ;
Ως οικογένεια δεν είχαμε ποτέ χωριστεί μέχρι τον Ιούνιο του 2016 που συμμετείχα για πρώτη φορά στην 5η ιεραποστολική προσπάθεια στην Ουγκάντα. Είναι γεγονός ότι από την πρώτη στιγμή ένοιωσα να αφήνομαι στο σχέδιο του Θεού και γι' αυτό δεν είχα κάποια αναστολή για το ταξίδι, όπως λ.χ. συνθήκες διαβίωσης, επικινδυνότητα, αρρώστιες κλπ. Το μόνο που ήθελα ήταν να έχω την συγκατάθεση των μελών της οικογένειάς μου. Για τον σύζυγό μου δεν ήταν εύκολο αρχικά, όμως επειδή πολλά χρόνια διακονεί στον χώρο της Εκκλησίας με τα κατηχητικά και τις συνάξεις γονέων, κατανόησε την δική μου ανάγκη για διακονία και στάθηκε δίπλα μου.

Πώς αντιμετώπισαν τα παιδιά σας αυτή σας την απόφαση να μοιραστούν το ενδιαφέρον και την μητρική σας στοργή με κάποια άλλα παιδιά ;
– Και οι δύο γιοι μου από την αρχή συμμερίστηκαν την επιθυμία μου. Τους εξήγησα ότι γίνονται έμμεσα κοινωνοί αυτής της προσφοράς αγάπης. Εύχομαι να τους αξιώσει ο Θεός να προσφέρουν και εκείνοι στον αμπελώνα Του όπου και όπως Εκείνος τους τάξει.

Όταν βρεθήκατε στον ιεραποστολικό τόπο ποιες εικόνες εντυπώθηκαν περισσότερο μέσα σας ;

Την πρώτη φορά που βρέθηκα στην Ουγκάντα και συγκεκριμένα στο χωριό Λουγκουζί εντυπωσιάστηκα από την σχέση που έχουν αναπτύξει τα παιδιά με την

ενορία του Αγ. Σπυρίδωνα. Στο άκουσμα της καμπάνας ξεπροβάλλουν μέσα από την πυκνή βλάστηση ένα σωρό σοκολατένια αγγελούδια που μπαίνουν στο ναό με ευλάβεια, βάζοντας μετάνοια. Τα μικρότερα βγάζουν τα φθαρμένα παπούτσια τους και κάθονται πάνω σε ένα μουσαμά ήσυχα καθ' όλη την διάρκεια της Θ. Λειτουργίας, αρκετά διακονούν ως παπαδάκια ενώ τα μεγαλύτερα πλαισιώνουν το ψαλτήρι. Με τάξη και ευλάβεια όλοι οι πιστοί προσκυνούν το Ευαγγέλιο, συμμετέχουν στην Θεία Ευχαριστία και ψάλλουν όλοι μαζί. Εκεί, στην καρδιά της Αφρικής, η Θεία Λειτουργία είναι πραγματική μυσταγωγία !

Οι βαπτίσεις μέσα σε πλαστικές δεξαμενές, που μετατρέπονται σε κολυμβήθρες, και εκκλησάκια που είναι φτιαγμένα από λάσπη

Ιδιαίτερες στιγμές της Ιεραποστολής αποτελούν οι βαπτίσεις των νέων ορθοδόξων

χριστιανών. Εδώ πραγματώνεται η εντολή του Κυρίου “πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος”. Ντυμένοι στους λευκούς χιτώνες τους οι αφρικανοί αδελφοί μας συναντούν τον Χριστό!

Με πολλή συγκίνηση θυμάμαι τις βαπτίσεις των εννέα πρώτων ορθοδόξων χριστιανών στο Ρουμπάρε, στη νότια Ουγκάντα. Εκεί, μέσα στο αφρικάνικο φυσικό τοπίο, με φόντο τις μπανανιές, στρώσαμε έναν θαλασσί μουσαμά, τοποθετήσαμε την εικόνα του Χριστού και μέσα σε μια πλαστική δεξαμενή που χρησιμοποιήθηκε ως κολυμβήθρα, ο π. Αριστοτέλης Ασίμουε, ιθαγενής ιερέας σηκώνοντας στα χέρια πρώτα τον πατέρα του και έπειτα τα υπόλοιπα οκτώ μέλη της οικογένειάς του, τα βάπτισε, θέτοντας έτσι τα θεμέλια του πρώτου ορθόδοξου πυρήνα σε αυτή την περιοχή, επτακόσια χιλιόμετρα απόσταση από την πιο κοντινή ορθόδοξη ενορία! Στο τέλος του μυστηρίου η αδελφή του π. Αριστοτέλη μάς είπε: «θα αγωνιστούμε για να δυναμώσουμε την εκκλησία μας». Δυνατή στιγμή, ευλογημένη ώρα! Μπήκαμε στο αμάξι για τον γυρισμό. Είχαμε αρκετό χρόνο να σκεφτούμε, να προσευχηθούμε, να ευχαριστήσουμε …

Αλλά και στην περιοχή των Τσιμπόκα που σημαίνει “οι άνθρωποι που παλεύουν με τον Ταύρο”, ανάμεσα σε καλύβες και πολλή φτώχεια, τελέστηκε σε μία πολύ όμορφη εκκλησούλα φτιαγμένη από λάσπη και καλάμια η βάπτιση 40 χριστιανών, πολλών παιδιών, μεγάλων, ακόμα και γερόντων. Μπουκετάκια από αγριολούλουδα ήταν δεμένα σε διάφορα σημεία για να λαμπρύνουν την εκκλησούλα τους εκείνη την γιορτινή ημέρα!

Εγκαταλελειμμένα

Η Ουγκάντα είναι η χώρα των πολλών παιδιών. Ωστόσο δεν είναι λίγα τα εγκαταλελειμμένα και τα ορφανά. Ένα περιστατικό που συνέβη κατά την διάρκεια του ιατρείου που κάναμε σε ένα χωριό και με συγκλόνισε ήταν όταν μια νέα γυναίκα με ένα άρρωστο μωρό στην αγκαλιά ήρθε να εξεταστεί και μας είπε ότι ενώ η ίδια ήταν φορέας του Aids, είχε αναλάβει να μεγαλώσει το μωρό αυτό που ήταν εγκαταλελειμμένο!

Παιδεία

Μέρος της ιεραποστολικής προσπάθειας αποτελεί το πρόγραμμα 'ΣπουδάΖω', χάρη στο οποίο με την οικονομική ετήσια συνδρομή αναδόχων από την Ελλάδα σήμερα περίπου 300 παιδιά απολαμβάνουν το αγαθό της Παιδείας στη χώρα τους. Δεν θα ξεχάσω την στιγμή που ένας πατέρας, μουσουλμάνος στο θρήσκευμα, μας σταμάτησε στο δρόμο και ζήτησε από τον π. Εφραίμ που ηγείται της ιεραποστολικής προσπάθειας να μπει στη χωμάτινη καλύβα του για να του εκφράσει την ευγνωμοσύνη του δωρίζοντάς του έναν κόκορα (ουσιαστικά το φαγητό της οικογένειάς του) επειδή δύο από τα παιδιά του φοιτούσαν στο σχολείο με τη βοήθεια του προγράμματος.

Πιστεύετε πως αξίζει τον κόπο, τόσοι άνθρωποι από την Ελλάδα να κοπιάζουν και να προσπαθούν γι' αυτόν τον σκοπό ;

Είναι γεγονός, ότι πάρα πολλοί συμπαρίστανται και κοπιάζουν άλλοτε με θεατρικές παραστάσεις που γίνονται για αυτόν τον σκοπό, είτε συμμετέχοντας στα παζάρια που οργανώνονται, είτε μαζεύοντας ρούχα, γραφική ύλη, εκκλησιαστικά είδη κ.ά. Πιστεύω πως όσοι συμμετέχουν σε αυτήν την προσπάθεια νιώθουν έντονη την ανάγκη προσφοράς σε ανθρώπους που δεν γνωρίζουν και από τους οποίους δεν περιμένουν ανταπόδοση! Το αν αξίζει τον κόπο αυτή η προσπάθεια φαίνεται από την εξέλιξη που έχει χρόνο με τον χρόνο η ιεραποστολή εκεί, δηλαδή πόσο οι άνθρωποι προοδεύουν και σε πνευματικό επίπεδο, αλλά και σε βιοτικό. Ο ναός του Αγ. Σπυρίδωνος και το δημοτικό σχολείο που ολοκληρώθηκαν, το γυμνάσιο που θεμελιώνεται, οι καλλιέργειες που αναπτύσσονται ταχύτατα, αλλά και η οργάνωση ιερατικού σεμιναρίου, όλα αυτά μαρτυρούν την εξέλιξη που έχει συντελεστεί με την Χάρη του Θεού μέσα σε μόλις έξι χρόνια!

«Ευτυχώς, είναι λίγοι εκείνοι που θεωρούν αφελή και ρομαντική αυτή την προσπάθεια».

Τις εμπειρίες που αποκομίσατε τις μεταφέρατε στα παιδιά σας και στον περίγυρό σας στην Ελλάδα. Πώς αντιμετώπισαν τις περιγραφές σας ; Τι αντίκτυπο είχαν όσα ζήσατε στους δικούς σας ανθρώπους ;

Κάποιοι θεωρούν την προσπάθεια της ιεραποστολής στον τρίτο κόσμο ως

ρομαντική και αφελή προσπάθεια βοήθειας, ευτυχώς είναι λίγοι. Ενώ κάποιοι άλλοι βρήκαν μέσα από τις εμπειρίες μου μια αφορμή για να συνδράμουν αυτήν την προσπάθεια, ανακαλύπτοντας έτσι κρυμμένους θησαυρούς στην καρδιά τους !

Αυτή η εμπειρία του ταξιδιού σε μια επαρχία της Αφρικής που δίψαγε για την αγάπη του Θεού και των ανθρώπων τι επιδράσεις είχε στην δική σας καθημερινότητα ;
Από το πρώτο μου ταξίδι στην Ουγκάντα ένιωσα ότι απέκτησα εκεί μια δεύτερη οικογένεια. Η απόσταση όχι μόνο δεν αλλοιώνει τον ψυχικό δεσμό, αλλά η προσευχή γι' αυτούς τους αδελφούς τον δυναμώνει. Ας μην περιμένουμε να βρούμε τον αναγκεμένο πλησίον μας στο δρόμο μας για να τον βοηθήσουμε. Ας ψάξουμε εμείς να τον βρούμε. Στο οικογενειακό, φιλικό και ευρύτερο κοινωνικό μας περιβάλλον, στις φυλακές, στα νοσοκομεία, στους οίκους ευγηρίας, στα αζήτητα των μαιευτηρίων. Αν θέλουμε από καρδιάς να προσφέρουμε στην εικόνα Του, τον άνθρωπο, Εκείνος θα μας ανοίξει δρόμους εντός ή εκτός συνόρων. Κι όταν θα έρθει η ώρα να απαντήσουμε σε εκείνο το "τι έκανες εσύ παιδί μου για μένα" τα χέρια μας δεν θα είναι αδειανά. Κάτι θα έχουμε κι εμείς να προσφέρουμε στον Σταυρό Του!

_____

Σοφία Χατζή
δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα
ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, 06.03.2019